

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **O. C.**
státní příslušnost Moldavská republika
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty č.p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024, č. j. OAM-1332/VL-VL17-
ZA01-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Ing. Tomáše Tillmanna, advokáta, se určuje částkou ve výši 3 400 Kč a bude mu vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 30. 10. 2024, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 1. 11. 2024, brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024, č. j. OAM-1332/VL-VL17-ZA01-2024 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 16. 6. 2023. Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-820/LE-VL17-K12-2023, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Jako důvod k podání žádosti žalobce uvedl strach z toho, že bude povolán do armády Podněstří či Ruské federace a bude poté vojensky nasazen ve válečném konfliktu na Ukrajině. Následně vyjádřil obavy z rodiny kamaráda, která se domnívá, že žalobce kamaráda zabil.
3. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 3. 10. 2024 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 11. 10. 2024 poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je moldavské státní příslušnosti i národnosti, považuje se za Podněstrovce. Vyznává katolické křesťanství, je svobodný, bezdětný, politicky nebyl ve vlasti aktivní. Z vlasti vycestoval na základě biometrického dokladu v roce 2017, platnost dokladu skončila v roce 2020. V letech 2014 až 2017 disponoval povolením k pobytu v Ruské federaci, do České republiky přijel přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko. K důvodům pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že se obává povolání do armády. Má strach, že by musel válčit na Ukrajině. Dále vyslovil své obavy z rodiny kamaráda, který zemřel na oslavě po požití alkoholu. Jeho rodina se domnívá, že jej žalobce zabil a vyhrožují mu smrtí. Žalobce výslovně potvrdil, že totožné skutečnosti uvedl v první žádosti o mezinárodní ochranu.
4. Krajský soud zjistil, že žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Moldavsko: Základní přehled o zemi, stav 8. říjen 2024, Moldavsko, Informace MZV ČR, č. j. 103942-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 1. března 2024, Situace v Podněstří, Moldavsko, Informace OAMP ze dne 16. listopadu 2023, Situace obyvatel Podněstří v Moldavsku, Moldavsko, Informace OAMP ze dne 16. 11. 2023, Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
5. Do protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 17. 10. 2024 žalobce uvedl, že má chovnou stanici psů plemeno pitbul. Toto plemeno k sobě nepustí jinou osobu, než je on, potřeboval by se k nim vrátit a starat se o ně.
6. Dne 18. 10. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém vyslovil, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska vrátit, jako v první žádosti o mezinárodní ochranu. Těmito důvody byla opět obava z odvodu do armády a obava z výhrůžek ze strany soukromých osob. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný zkoumal situaci osob, které se navracely do Moldavska z ciziny a také zohlednil aktuální politickou a bezpečnostní situaci ve vlasti

žalobce. Neshledal žádné překážky, které by mohly bránit návratu žalobce do vlasti. Opakovanou žádost žalobce tedy žalovaný hodnotil jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Obsah žaloby

7. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalobce opakovaně popsal svůj azylový příběh a důvody, pro které požádal o mezinárodní ochranu v České republice.
9. Namítal, že žalovaný pouze paušálně zhodnotil jeho žádost o mezinárodní ochranu a nevzal v potaz aktuální situaci v Podněstří. Uvedl, že žalovaný nerozhodl v souladu se stěžejními zásadami správního řádu a napadené rozhodnutí je tak nezákonné. Dle žalobce napadeným rozhodnutím došlo také k porušení jeho základních práv. Poukázal, že je nutné jej považovat za uprchlíka ve smyslu čl. 2 písm. d) Ženevské úmluvy. Žalobce si je vědom, že měl požádat o pomoc moldavské státní orgány, avšak dle něj toto není možné.
10. Žalobce dále uvedl, že citace z informací a ze zpráv o zemi původu, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, jsou vytrženy z kontextu, což odporuje zásadě materiální pravdy. Měl za to, že v případě jeho nuceného návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. K pojmu bezpečná země původu namítl, že definice uvedená v zákoně o azylu je v rozporu s požadavky Soudního dvora EU. Na podporu svých tvrzení odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU.
11. Žalobce na závěr namítal, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 11. 2024 odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Měl za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a s jednotlivými ustanoveními správního řádu, nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nepřezkoumatelné.
13. K otázce opakovaných žádostí odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že žalobce uvádí stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce zopakoval obavy z odvodu do armády kvůli absolvování vojenské služby a z výhružek ze strany soukromých osob. K tomu žalovaný odkázal na informace o zemi původu ohledně branné povinnosti a dodal, že v samotném Podněstří nedošlo k žádnému viditelnému zhoršení bezpečnostní situace v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině.
14. Dle žalovaného je tedy žalobcova obava z nástupu do armády zcela nepřiměřená a je založena pouze na jeho nepodložených domněnkách, jelikož není občanem Ruské federace, naopak je moldavské státní příslušnosti. Dále poukázal na to, že žalobce nesdělil žádné informace nasvědčující tomu, že by měl podepsanou smlouvu s ruskou armádou, na základě které by bylo možné jeho povolání do ozbrojeného konfliktu na Ukrajinu. Žalobcovo ničím nepodložené tvrzení, že na moldavských hranicích je kontrolován písemný projev v moldavském jazyce, žalovaný považuje za poněkud přemrštěné, jehož záměrem je dodat jeho příběhu na významnosti. Žalovaný nedisponuje žádnými informacemi, které by tuto skutečnost potvrzovaly. Žalovaný také neshledal, že by se moldavští občané po návratu do

vlasti potýkali s diskriminačním chováním ze strany moldavských úřadů. Uzavřel, že závěr uvedený v napadeném rozhodnutí byl učiněn procesně správně, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů udělení mezinárodní ochrany a obav z návratu do vlasti.

15. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož je nedůvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s.
17. Žaloba **není** důvodná.
18. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
19. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
20. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti.
21. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
22. K otázce opakovaných žádostí krajský soud nejprve obecně připomíná některá základní východiska. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, je „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [...] postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako

takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

23. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
24. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96).
25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
26. Napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že žalobce shodně s předchozím řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítal svůj návrat do vlasti, jelikož má obavy z povolání do armády a současně se obává výhrůžek soukromých osob. Žalovaný odkázal na závěry rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalovaný posoudil žádost žalobce věcně a nijak neoperoval s tím, že je Moldavsko bezpečnou zemí původu. Podrobně vypořádal všechny žalobcem tvrzené důvody. Proti rozhodnutí o první žádosti žalobce nebrojil žalobou.
27. Žalovaný následně posuzoval důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce uvedl v druhé žádosti o mezinárodní ochranu, a dospěl k závěru, že se s důvody uvedenými v první žádosti plně shodují. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že při opakované žádosti je žalovaný oprávněn posuzovat toliko důvody žádosti, které jsou nové. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení

mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). Žalobce nové skutečnosti neuvedl, žalovaný se tak jimi nemohl zabývat.

28. Žalovaný taktéž splnil povinnost zabývat se tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K hodnocení bezpečnostní situace žalovaným lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38, v němž vymezil, že „*v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.*“
29. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje ho za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace v Moldavsku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce měl možnost se se zprávami o poměrech náležitě seznámit, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevnesl, žádné doplnění dokazování nenavrl a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
30. Krajský soud tedy souhrnně uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a netrpí procesními vadami. Důvody, o které žalobce opřel svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládají přípustnost této žádosti. Krajský soud tedy neshledal v napadeném rozhodnutí vytýkanou nezákonnost.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
33. Žalobci byl ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Tomáš Tillmann, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen

„advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19. prosince 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně